

Igen, gyermekeim!

Kelemen atya társaságában voltam San Giovanni Rotondóban. Éppen Pio atya szobájában tartózkodtunk, mikor az atya kihajolt szobája ablakán, egy fehér zsebkendővel integetett, és egy kisebb tömeg köszöntését viszonzta. Hívek kis csoportja volt, akik most is, mint minden nap, a kolostor falai alatt gyűltek össze, Pio atya szobájával szemben. A tömeg türelmesen várt, imádkozott, és Szűz Máriához szóló zsoltárokat énekelt. Néha magához Pio atyához is énekeltek. Amikor pedig meglátták őt, így kiáltottak: „Atyánk, áldj meg minket!” Pio atya anélkül, hogy maga is kiabált volna, mégis számunkra tisztán hallhatóan, atyai szívvel így válaszolt nekik: *„Igen, gyermekeim!”*

„Gyermekei” minden bizonnyal nem hallották az atya hangját, ám érezték heves szívdobogását, amint fehér zsebkendőjével visszainteget nekik, így válaszolva könyörgésükre.

Nem akarok a Fájdalma Angyala lenni!

Mario Pipoli, jótevőnk, Serfina és Marietta Pipoli unokaöccse, a háború alatt az orosz fronton szolgált, és ekkoriban már majdnem egy teljes éve nem adott hírt magáról. Mit tehetett ilyenkor az ember azért, hogy híreket szerezzen szeretteiről? Csak egyetlen dolgot: meg kellett kérdeznie Pio atyát. Marietta Pipoli többször fel is ment San Giovanni Rotondóba, Pio atya azonban minden alkalommal kitérő választ adott neki. Amikor Marietta nagy bizalommal és hittel mégis ragaszkodott hozzá, hogy az atya világos választ adjon kérdésére, ő így felelt: *„Nem akarok a Fájdalma Angyala lenni!... Az olyan szavak, mint halál, az én számból...”* – és ezzel leengedte a gyóntatószék függönyét. Sajnos Mario Pipoli ekkor már nem volt az élők sorában.

Hol tanult meg angolul?

Angelina Serritelli fivére, Tommasino, Amerikában élt, és első feleségének halála után újra házasságot kötött, majd pedig egy kislányt született. Amikor a kislány elérte a megfelelő életkort és elsőáldozáshoz járulhatott, édesapja repülőre ült vele, és San Giovanni Rotondóba hozta, hogy életében első alkalommal Pio atya kezéből vehesse magához az Oltáriszentségi Jézust. A kislány nem beszélt olaszul. Hogy megfelelően felkészítsék az elsőáldozásra, amennyiben ez szükséges, Tommasino és Angelina, Mary Pyle gondjaira bízta őt. Az elsőáldozás előtti napon Mary Pyle, aki pontosan ismerte az ekkor szokásos tennivalókat, elkíserte a kislányt Pio atyához. „Atyám, elkísértem hozzád Angelina unokahúgát, hogy szentgyónást végezhesen nálad.” - „*Nagyon jó.*” - válaszolta Pio atya. „Atyám, azért vagyok itt, hogy segítségedre legyek, mert a gyermek egyáltalán nem beszél olaszul.” - „*Elmehetsz, Mary, mert ez a dolog csak a gyermekre és rád tartozik.*” Mary tehát megvárta a kislányt. A szentgyónás végeztével megkérdezte tőle, természetesen angolul: „Pio atya értett téged?” - „Igen.” - „És te is értetted őt?” - Igen!” - Hogy beszélt hozzád? Angolul?” - Igen, angolul.” És pontosan elismételte mindazokat a lelki tanácsokat, amelyeket Pio atyától kapott.

És Grazia néni újra járni kezdett...

1956-ban Grazia Ruotolo néni betöltötte a tiszteletreméltó kilencvenötödik életévet, ám elméje még mindig tiszta és éles maradt. Látása kiváló volt, és igen jól mozgott. Gyermekei tisztelték és szerették, unokahúgai és unokafivérei nemkülönben. Mi kapucinusok is igen kedveltük őt, és úgy tekintettünk rá, mint mindannyiunk édesanyjára.

Ágoston atyát mindenki „ferences szigorúságáról” ismerte, Grazia néni és családja iránt az atya mégis különleges szívéllyességgel viseltetett, mivel ez a kiváló asszony, maga és gyermekei fáradhatatlan munkáján keresztül, több mint ötven éven át segítette, támogatta a kapucinus atyákat. Egy nap Grazia néni egyszer csak gyengülni kezdett, és már nem tudott egyedül mozogni. Kétségkívül mindenki azt mondaná: „Kilencvenöt éves korban már az is áldás, ha valaki olyan állapotban lehet, mint ő.” Leányai azonban ezt egyáltalán nem így látták. Tudták, hogy Ágoston atya gyakran felkeresi Pio atyát, aki maga is ismerte és nagyra becsülte családjukat. Arra kérték Ágoston atyát, ajánlja Pio atya imáiba édesanyjukat. Ő ezt, szíve minden melegével, haladéktalanul meg is tette.

Amikor Ágoston atya visszatért San Giovanni Rotondóból, meglátogatta Grazia nénit, és legnagyobb örömére azt tapasztalta, hogy a hölgy ismét házának lelke és mozgatórugója lett. Amikor megkérdezték tőle, mikor ajánlotta Pio atya imáiba az idős hölgyet, Grazia asszony leánya megerősítette, hogy pontosan abban az időben, amikor édesanyjuk elkezdett ugyanúgy mozogni és járni, ahogyan azelőtt.

Amikor Ágoston atya újra felkereste San Giovanni Rotondo kolostorát, boldogan számolt be az ő „kis Pió”-jának az esetről: „Tudod, pontosan ugyanabban az időben, amikor én a te imáidba ajánlottam az idős hölgyet, Grazia néni újra járni kezdett!” Pio atya erre, egy rá oly jellemző megjegyzéssel válaszolt: *„Lektor atya, ennek én szívből örülök, és hálát adok érte Istennek. De emlékezz egy esetre, amely IX. Piusz idejében történt. Egy hölgy, aki köszvénytől szenvedett, a szentatya imáiba ajánlotta magát, majd pedig valahogyan sikerült megszereznie a pápa egyik zokniját, mire azon nyomban meggyógyult. Amikor a Szentatyának beszámoltak erről az esetről, ő mosolyogva így kiáltottfel: 'De hát ez valóban csodálatos! Engem ugyan továbbra is kínoz a köszvény, de ez a hölgy, meggyógyult, amint az egyik zoknimat a lábára húzta!' Én ellenben nem küldtem semmiféle zoknit Grazia néninek.”*

Ágoston atya erre e szavakkal válaszolt: „Így vagy úgy, de most újra jár, és ezért ő maga és leányai teljes szívükből hálásak neked!”

Egy kisfiúról...

A következőkben leírt jóslatok, teljesen egybevágnak azokkal a szavakkal, amelyeket a Szent Szűz mondott a három kis fatimai pásztorgyermeknek, 1917-ben.

1916-ban Pio atya hat hónapig Foggia városában élt, miután végleg elhagyta Pietrelcinát. Egy nap ellátogatott Serafina Pipoli házába, saját unokaöccsével együtt, és a következő kéréssel fordult a háziakhoz: *„Kérem, tartsák itt az unokaöccsüket egy ideig. Nem fecsérelnék el az időmet vele. Hívja ide, kérem, az unokaöccsét, hogy a gyermekek együtt játszassanak.”*

Szent Ferenc öltözéke és a barát személye iránti tisztelet jeléül háziak azonnal beleegyeztek, és megtették, amit az atya kért. Michelino édesanyja is jelen volt, és azt mondta: „Pio atya, kérem, imádkozzon Michelino édesapjáért, mert újból behívták katonának, és most részt kell vennie a háborúban!”

Pio atya erre így válaszolt: „Nagyon sokat imádkozom majd érte. Ám imádkozunk mindnyájan a Mi Asszonyunkhoz, mert ha Michelino felnő, egy másik háború is kitör majd, és neki is részt kell vennie a harcokban!”

És sajnálatos módon 1940-ben Olaszország valóban belépett a II. világháborúba, Michelino pedig megkapta a behívó parancsát, és bevonult katonának.

Nem hiszed, hogy a mennyországból is eljöhetek hozzád?

Felmentünk a refektóriumból az emeletre: Pio atya, Kelemen atya, Dániel testvér és jómagam. Már nem tudom, hogyan is kezdtünk el a halálról beszélgetni, ám egyszer csak határozottan így szóltam: „Atyám, kérlek, hallgass meg! Én saját akaratomból felajánlom neked egész hátralévő életemet! Te oly sok jót teszel már azzal is, ha az emberek csupán láthatnak téged. Én ellenben, hitvány teremtmény, semmit sem érek! Elfogadod a felajánlásomat?” – „Nem!” – felelte Pio atya szárazon.

„Atyám, legalább azt engedd meg, hogy elsőként én haljak meg, akár ebben a szent pillanatban, így te mellettem lehetsz, amikor elhagyom ezt a világot. Azután pedig törődhetsz saját magaddal.” Erre Pio atya szeretettel és biztatóan a következőket mondta: „Miért? Nem hiszed, hogy a mennyországból is eljöhetek hozzád?”

***Lekedvesebb Pio atyám, ezidáig még egyszer sem jelentél meg nekem...
nem engedted, hogy hallhassalak téged,
és a te semmi mással össze nem téveszthető illatotod sem érezhettem meg.
Könyörgök, egy csodálatos pillanatban, jöjj el hozzám, látogass meg engem!
Teljes szívemből várok rád!***

*„...Örüljete az Úrban szüntelenül!
Újra csak azt mondom, örüljete!*

*Méltányosságokat ismerje meg mindenki! Az Úr közel van.
Ne aggódjatok semmi miatt, hanem minden imádságotokban és
könyörgéseitekben terjesszétek kéréseteket az Úr elé, hálaadástokkal
együtt. Akkor Isten békéje, amely minden értelmet meghalad, megőrzi
szíveteket és értelmeteket Krisztus Jézusban. Egyébként, testvéreim, arra
irányuljanak gondolataitok, ami igaz, tisztességes, igazságos, ami ártatlan,
kedves, dicséretre méltó, ami erényes és magasztos. Amit tanultatok és
elfogadtatok, amit hallottatok és példámon láttatok,
azt váltsátok tettekre, s veletek lesz a béke Istene....”*

(Fil 4,4-9)

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

PADRE PIO

San Pio da Pietrelcina (1887–1968)

8/8

SZAVAK ÉS TÖRTÉNETEK PIO ATYA ÉLETÉBŐL

Én azt is látom, amit ti nem láthattok...

Az új templom építésén dolgoztak éppen. Gentile mérnök, aki tervével megnyerte az építésre kiírt pályázatot, személyesen felügyelte a munkálatokat.

Egyik este Pio atya egyes számot viselő szobájában voltunk: velem együtt három szerzetes, az építészmérnök fia, és egy másik világi személy. Gentile mérnök fia gyermeki egyszerűséggel beszélgetett Pio atyával. A fiatalember térden állva beszélt hozzá, mivel igen magas termetű volt, Pio atya pedig ült, és nem akarta, hogy az atyának beszélgetés közben felfelé kelljen fordítania a fejét, hogy ránézzen.

Más egyéb dolgok mellett a fiatalember a következőt is megkérdezte Pio atyától: „Atyám, mit látsz, amikor kiszolgáltatód az Oltáriszentséget a híveknek? Olyan átszellemülten nézed a szent Ostyát!” Pio atya, ugyanilyen egyszerűséggel szólván, ám anélkül, hogy „Isten személyes ajándékát” felfedte volna a kívülállóknak, így szólt: „Én azt is látom, amit ti nem láthattok!”

VII. LELKI GYERMEKEITŐL

Számos gyermekük születik majd...

Nicola Centra doktor feleségül vette Maria Lioia tanárnőt. Mindketten kitűnő egészségnek örvendő, fiatal emberek voltak, ám családjaik és saját maguk legnagyobb fájdalomra sokáig nem született gyermekük.

Már házasságuk második évében jártak... Az említett hölgy egyedül kereste fel Pio atyát, és beszámolt neki szenvedésükről. Pio atya késedelem nélkül így válaszolt neki: „Ne aggódj, olyan sok gyermeketek születik majd, hogy alig bírjátok számon tartani őket!”

Valóban így is lett. A párnak a későbbi évek során számos gyermeke született.